

CHƯƠNG 1

Tộc nhím nổi dậy

« Mỗi nhím dân có bốn phận tôn kính nhà vua.

Đó là điều ngài xứng đáng nhận. »

Điều 2, Cẩm nang của nhím nhà gia giáo.

Ngày xưa ngày xưa, có bộ tộc kì lạ nọ sống trên hòn đảo nhỏ kia. Hòn đảo chỉ có ba màu lục, lam, xám. Và dân đảo là tộc nhím.

Tộc nhím sống bình yên, hạnh phúc. Họ yêu hòn đảo. Hằng ngày, họ dành thời gian thư thả thưởng hoa, uống trà (vào đúng bốn giờ) và nhâm nhi hạt phỉ (một ngày không quá năm hạt).

Ngoài tình yêu dành cho trà, hoa và hạt phỉ, tộc nhím còn nhiều tập tục lạ lùng: nhất nhất thức giấc trước Mặt Trời, luôn cúi chào tạm biệt, và tuyệt đối bữa tối không ăn ốc sên! Những tập quán này lâu đời đến mức không ai rõ chúng hình thành ra sao, song ai cũng biết chúng quan trọng thế nào.

Thế nhưng, xuân năm ấy, tộc nhím phiền lòng biết mấy. Không nhím nào chăm nom vườn tược được chu đáo như điều ghi trong *Cẩm nang của nhím nhà gia giáo*. Tất cả là tại những trận mưa như thác xưa nay chưa từng thấy không ngừng trút xuống đảo. Nước mưa thấm ướt cả tường, làm đường đất hóa bùn lầy. Nhím nào nhím nấy ở rịt trong nhà, cửa đóng then cài, bỏ bê vườn tược. Chỉ có trẻ con ra ngoài đi học. Dẫu sao thì việc học vẫn là quan trọng nhất! Lũ trẻ về tới nhà thì gai nhỏ giọt bùn, người lấm lem đất. Nhà cửa dính bẩn từ sàn tới tận bàn.

“Mưa tối tăm mặt mũi. Mưa thổi đất thổi cát!” Bà hàng xóm Maddy không ngớt kêu ca. Tính bà hay cảm ràm thái quá những điều mà nhím khác chỉ khe khẽ cầu nhàu.

Nhưng đúng là không nhím nào biết phải làm sao để khắc phục tình trạng này.

Một chiều nọ, những đám mây đen ùn ùn kéo tới công viên đúng lúc lũ trẻ đang chơi đùa. Trời mưa sầm sập đến nỗi bể cát hóa bể bơi, xích đu lắc lư cát ca cát kết.

“Cẩn thận!” Một nhím mẹ hét to.

Trận mưa trời giáng tấn công vòng quay ngựa gỗ và đánh ngã một bé nhím. Mọi nhím vội vã cứu bé ra ngay kéo bé bị sặc nước.

“Hành động thôi!” Một nhím bà phản nộ.

Nhím dân lục tục xếp hàng dài từ công viên tới bãi biển và chuyển xô cho nhau để tát nước.

Nhóm nhím làm việc cật lực suốt một giờ đồng hồ. Ngay khi có vẻ những cố gắng của họ được đền đáp, tiếng rảng rắc vang lên và... vòng quay ngựa gỗ gãy sập! Nó va trúng xích đu, kéo xích đu tuột khỏi giá, xoay tròn, trượt vào bể bơi, rớt xuống bùn đánh tũm! khiến nước bắn hết vào mọi nhím.

Nhím nào nhím nấy ngậy ra, bối rối, nước chảy tong tỏng trên người.

Ai đấy la lối:

“Ôi, quá quắt lắm rồi!”

Đó là lão nhím Johnny – lão nhím già có tiếng là nói năng văng mạng kể từ khi còn trẻ. Dân nhím kể, năm hai mươi tuổi, lão âm mưu lật đổ nhà vua. Lão bỗng dưng bỏ nhà bỏ cửa đến sống cùng mòng biển và chuột – hai kẻ có chung chí hướng. Cả bọn trú trong căn nhà tồi tàn trên bãi biển, tổ chức các cuộc luận đàm nghiêm túc về lịch sử hòn đảo, triết lý của chế độ quân chủ và quyền của nhím dân. Một ngày kia, có chú mòng biển cao lớn lướt ván cưỡi sóng ghé vào bờ. Thấy hay hay,

lão nhím Johnny và hai bạn mượn ván, thử lướt sóng. Thế rồi bọn họ đam mê bộ môn thể thao này và quên sạch ý định nổi dậy.

“Nhà vua phải chịu trách nhiệm!” Lão nhím Johnny nói tiếp. “Tôi chắc chắn ngài ta vẫn đang nằm ngả ngốn bên bàn tiệc thay vì bận tâm trị thủy! Đúng là hôn quân!”

Tiếng xì xào tán thành nổi lên. Lão nhím Johnny đi ra chỗ chiếc xích đu bị sập, nhặt lấy một cái cọc, huơ lên trời và hô to:

“Tới cung điện, thẳng tiến!”

Đoàn nhím nối đuôi đi qua công viên, tiến về con đường đất dẫn tới cung điện. Nhím dân hai bên đường mở tung cửa sổ, hỏi xem đoàn nhím đang kéo nhau đi đâu.

Họ liền đáp: “Chúng tôi đi hỏi nhà vua về tình hình phòng chống thiên tai!”

Ai nghe vậy cũng phải đồng tình. Thế là hàng nhím càng dài, càng đông, càng ồn ã. Khi hàng nhím dừng trước cung điện, tất cả